

غوطہ را حایل نگردد نقش آب

ذات حق را نیست این عالم حجاب

تا شباب دیگری آید بدست

زادن اندر عالمی دیگر خوش است

بنده چون میرد نمیداند کہ چیست

حق و رای مرگ و عین زندگی است

از خدا در علم مرگ افزون تریم

گرچه ما مرغان بی بال و پریم

رحمت عامی بہ قہر آمیختہ

وقت؟ شیرینی بہ زہر آمیختہ

رحمت او اینکہ گوئی در گذشت

خالی از قہرش نبینی شہر و دشت

کی سزد با مردہ غازی را جہاد

کافری مرگست ای روشن نہاد

بر خود افتد ہمچو بر آہو پلنگ

مرد مؤمن زندہ و با خود بہ جنگ

بہ ز دینداری کہ خفت اندر حرم

کافر بیدار دل پیش صنم

ہیچگہ شب را نبیند آفتاب

چشم کورست اینکہ بیند نا صواب

آدمی از صحبت گل تیرہ بخت

صحبت گل دانہ را سازد درخت

تا کند صید شعاع آفتاب

دانہ از گل می پذیرد پیچ و تاب

چون بگیری رنگ و بو از باد و خاک؟

من بگل گفتم بگو ای سینہ چاک

چون پیامی گیری از برق خموش؟

گفت گل ای ہوشمند رفتہ ہوش

جذب تو پیدا و جذب ما نہان

جان بہ تن ما را ز جذب این و آن

وزن: فاعلاتن فاعلاتن فاعلن (رمل مسنس مخذوف یا وزن مثنوی)

